

Sygn. akt VIII U 6/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
na posiedzeniu niejawnym w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Jolanta Łanowy-Klimek

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2020 r. w Gliwicach

sprawy L. R. (R.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania L. R. (R.)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 22 listopada 2018 r. **nr** (...)

1. oddała odwołanie,
2. zasądza od odwołującego na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. kwotę 180 zł. (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSO Jolanta Łanowy-Klimek

Sygn. akt VIII U 6/19

UZASADNIENIE

Decyzją z 22 listopada 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu L. R. prawa do przeliczenia wysokości emerytury przy zastosowaniu art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, albowiem ustalony przez organ rentowy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury nie przekroczył 250%.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł o jej zmianę i orzeczenie co do istoty sprawy. Jednocześnie wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu wyliczania rent i emerytur na okoliczność odtworzenia wynagrodzeń ubezpieczonego w latach 1957 – 1979.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony L. R. urodził się (...)

Decyzją z 15 listopada 1990 r. przyznano ubezpieczonemu prawo do emerytury górniczej od 1 lipca 1990 r. Do ustalenia podstawy wymiaru tego świadczenia organ rentowy przyjął wynagrodzenia ubezpieczonego z 3 lat, tj. 1986-1988. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 279% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Ubezpieczony po nabyciu prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie.

W dniu 13 listopada 2018 r. ubezpieczony złożył wniosek o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalno-rentowej.

Organ rentowy zaskarżoną decyzją z 22 listopada 2018 r. odmówił ubezpieczonemu prawa do przeliczenia świadczenia uzasadniając, że nowo wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru na podstawie 20 lat kalendarzowych, w których ubezpieczony podlegał ubezpieczeniu, był niższy niż 250%.

Obliczony przez organ rentowy z 20 najkorzystniejszych lat wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 157,41%. Za okresy pracy od 25 lipca 1957 r. do 17 marca 1960 r., od 11 kwietnia 1960 r. do 8 grudnia 1966 r., od 23 września 1967 r. do 13 lutego 1973 r., od 11 maja 1973 r. do 31 grudnia 1979 r. organ rentowy przyjął wynagrodzenia minimalne z uwagi na brak dokumentów potwierdzających wysokość wynagrodzeń.

Ubezpieczony w okresie od 25 lipca 1957 r. do 17 marca 1960 r. pracował w Przedsiębiorstwie (...) w G. na stanowisku stolarza.

W okresie od 11 kwietnia 1960 r. do 8 grudnia 1966 r. był zatrudniony w KWK (...) w G. na następujących stanowiskach:

- wozaka pod ziemią – od 11 kwietnia 1960 r. do 21 maja 1960 r.;
- ładowacza pod ziemią – od 22 maja 1960 r. do 29 sierpnia 1966 r.;
- sygnalisty pod ziemią – od 30 sierpnia 1966 r. do 8 grudnia 1966 r.

W okresie od 22 marca 1967 r. do 27 listopada 1990 r. ubezpieczony był zatrudniony w KWK (...) w K. na następujących stanowiskach:

- sygnalisty pod ziemią – od 22 marca 1967 r. do 13 lutego 1973 r.;
- cieśli pod ziemią – od 11 maja 1973 r. do 31 października 1979 r.;
- ślusarza pod ziemią – od 1 listopada 1979 r. do 27 listopada 1990 r.

Ubezpieczony zawarł związek małżeński w kwietniu 1967 r.

Na podstawie opinii biegłego z zakresu rent i emerytur J. C. z 22 stycznia 2020 r. (k.49-69) Sąd ustalił, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ubezpieczonego nie przekracza 250%.

W opinii biegły odtworzył miesięczne i roczne kwoty wynagrodzeń ubezpieczonego za lata 1957 – 1979 na podstawie danych z akt osobowych ubezpieczonego, akt organu rentowego i akt sądowych. Biegły w wyliczanych wynagrodzeniach ujął tylko te dodatki, które bezwzględnie przysługiwały ubezpieczonemu według przepisów branżowych w górnictwie z uwzględnieniem Karty Górnika i deputatu węglowego oraz – zgodnie z zaleceniem Sądu – dodatki za pracę w systemie trzyzmianowym, a także dodatek za pracę w 2 niedziele w miesiącu.

Do wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury zgodnie z art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS w najkorzystniejszej wersji, tj. z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniom

społecznym z uwzględnieniem części zarobków przypadających po przyznaniu świadczenia, biegły ujął najlepsze 20 lat z całego okresu zatrudnienia, tj. 1969-1976 i 1979-1990. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony przez biegłego wyniósł 211,12%.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta organu rentowego, akta osobowe ubezpieczonego z KWK (...) i KWK (...), zeznania świadków J. K. i P. M. (nagranie z rozprawy z 25 października 2019 r. k.46), opinię biegłego z zakresu rent i emerytur J. C. 22 stycznia 2020 r. (k.49-69) oraz przesłuchanie odwołującego (nagranie z rozprawy z 30 lipca 2019 r. k.33).

Sąd ocenił zebrany materiał dowodowy jako kompletny i spójny, a poprzez to mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. W szczególności Sąd podzielił opinię biegłego J. C., która została sporządzana w sposób miarodajny, a konkluzje w niej zawarte są konkretne i przekonujące.

Strony nie kwestionowały opinii biegłego.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że ubezpieczony od 1 lipca 1990 r. jest uprawniony do emerytury górniczej obliczonej w oparciu o wynagrodzenia z 3 lat, tj. 1986#1988, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 279% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Bezspornie ubezpieczony po uzyskaniu prawa do emerytury pozostawał w zatrudnieniu.

Przedmiotem sporu jest wysokość emerytury ubezpieczonego. Zaskarżoną decyzją (...) Oddział w Z. odmówił mu przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na tej podstawie argumentując, że nowo ustalony wskaźnik podstawy wymiaru świadczenia jest niższy niż 250%.

Sąd wskazuje, iż ustawą z dnia 5 marca 2015 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015 r. poz. 552) wprowadzono z dniem 1 maja 2015 r. zmiany w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodając m.in. art. 110a.

Zgodnie z treścią art. 110a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 53) wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

Zgodnie z ust. 2 ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Art. 110a znajduje zastosowanie do przeliczenia emerytur przyznanych na starych zasadach tj. obliczonych w myśl art. 53 ustawy emerytalno-rentowej, gdzie bezpośredni wpływ na wysokość świadczenia ma kwota bazowa oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia.

Bezspornie ubezpieczony pobiera emeryturę obliczoną na starych zasadach. Nadto po uzyskaniu prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało jednak, że art. 110a ustawy nie znajdzie zastosowania do ubezpieczonego, gdyż ten nie spełnił wszystkich wymaganych tym przepisem przesłanek. Ustalony na nowo wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia nie jest bowiem wyższy niż 250%.

Jak wykazano w toku postępowania wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniom w najkorzystniejszej wersji, tj. 1969-1976 i 1979-1990, wynosi 211,12%.

Ubezpieczony twierdził, że osiągał wyższe wynagrodzenie niż przyjęte przez organ rentowy.

Dla wyjaśnienia spornej kwestii Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu rent i emerytur, który wyliczył kwoty wynagrodzeń ubezpieczonego za lata 1957 – 1979 na podstawie danych z akt osobowych ubezpieczonego, akt organu rentowego i akt sądowych. Biegły w wyliczanych wynagrodzeniach w opinii ujął tylko te dodatki, które bezwzględnie przysługiwały ubezpieczonemu według przepisów branżowych w górnictwie z uwzględnieniem Karty Górnika i deputatu węglowego oraz – zgodnie z zaleceniem Sądu – dodatki za pracę w systemie trzymianowym, a także dodatek za pracę w 2 niedziele w miesiącu.

W ocenie Sądu biegły dokonał prawidłowych wyliczeń wynagrodzeń odwołującego, zgodnie z którymi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ubezpieczonego z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniom w najkorzystniejszej wersji, tj. 1969-1976 i 1979-1990, wyniósł 211,12%.

Sąd podkreśla, że zarówno organ rentowy jak i odwołujący nie kwestionowali opinii biegłego.

Reasumując, skoro nowo wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie jest wyższy niż 250%, to ubezpieczonemu nie przysługuje prawo do ponownego przeliczenia pobieranej przez niego emerytury górniczej z zastosowaniem art. 110a ustawy, to jest z uwzględnieniem podstawy wymiaru wyliczonej na nowo, zgodnie z art. 15 ustawy.

Mając na uwadze powyższe Sąd – na mocy (...) § 1 k.p.c. – oddalił odwołanie.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 265).

(-) sędzia Jolanta Łanowy - Klimek